

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

DUBEN 2010

č. 4

VĚŘTE – NEVĚŘTE!

Objevil jsem krátký novinový článek s tímto nadpisem, ve kterém se píše o velikonoční anketě, která byla provedena v Praze na Zbraslavi. Otázka zněla: *Proč se slaví velikonoce?*

A občané naší země, tak pyšné na svou kulturní a vzdělanostní úroveň, odpovídali. Devětatřicetiletý obchodník oslavuje, že slepice zase začínají snášet vajíčka. Jednačtyřicetiletý topič, že je teplo a dlouho vidět. Sedmadvacetiletý filmař pak Ježíšovo narození. Kromě něho vůbec nějakou souvislost s křesťanstvím připouštějí jen další tři dotázaní. Ostatní nevědí skoro nic. Šedesátiletý vědecký pracovník by zasloužil jedničku z ateismu za svůj výklad o začátku římského kalendáře. Lepší ukázkou, co s námi udělala uplynulá desetiletí, těžko najít. A to všechno na Zbraslavi, pár kroků od hrobek českých králů, kteří stavěli křesťanské základy na-

šeho státu. Jeden z nich, Václav II., toužil dokonce u nás vybudovat universitu. Nepodařilo se mu to a nemusí litovat, když slyší odpověď vysokoškoláka: „Velikonoce? Nějaký svátek. Nevím, snad křesťanský.“ A nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř. Vyjádřily se i dvě učitelky, které vychovávají budoucí generace. Jedna soudí, že to má něco společného s jarem – slunovratem nebo něčím podobným. Druhá dobře poslouchala vědeckoateistický výklad: „Kdysi velikonoce mívali náboženský původ. Dnes je to hlavně jarní úklid.“

A co my? Kdyby se nás někdo zeptal, co pro nás Velikonoce znamenají, jak bychom odpověděli? Uměli bychom vůbec vyjádřit, byť nedokonalými slovy, velikost a duchovní hloubku našich největších křesťanských svátků?

Pomalu, ale jistě se my, katoličtí křesťané, stáváme čtyřprocentní menšinou (asi jen 4 procenta lidí pravidelně navště-

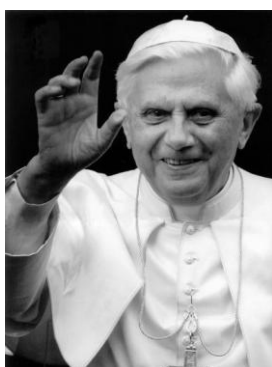
vuje bohoslužby a přijímá svaté svátost). Je to navenek velmi smutné, ale také velmi zavazující. Na nás záleží, co si o křesťanství, na kterém byly budovány základy našeho státu, myslí ti kolem nás. Kéž by-

chom jim vždy uměli slovem i činem dobře odpovědět!

o. Josef Hudec, O.Cr., probošt

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Homilie na Eucharistické slavnosti

Milí bratři a sestry!

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (Mt 11,28). Ježíš zve každého svého učedníka, aby s ním zů-

stal, aby v něm našel posilu, oporu a útěchu. S tímto pozváním se obrací především na naše liturgické shromáždění, ve kterém je zde, spolu s Petrovým nástupcem, v myšlenkách shromážděno celé vaše církevní společenství.

Milí přátelé, z důvodu povahy dnešního liturgického shromáždění jsem rád přijal záměr, který ve své řeči již naznačil váš biskup, a to zaměřit biblická čtení mše svaté k tématu naděje: přijal jsem jej s myšlenkou jak na obyvatele této milé země, tak na Evropu a lidstvo celého světa, které prahne po něčem, o co by pevně opřelo svou budoucnost. Ve své druhé encyklice – *Spe salvi* – jsem zdůraznil, že jediná „jistá“ a „spolehlivá“ naděje (srov. 1) je v Bohu. Historická zkušenost ukazuje, k jakým absurditám dospěje člověk, když vyloučí Boha z horizontu svých rozhodnutí a svého

jednání. Vidíme, že není snadné vytvořit společnost založenou na dobru, spravedlnosti a bratrství, protože lidská bytost je svobodným tvorem a jeho svoboda zůstává křehkou. Musíme svou svobodu stále znovu a znovu zaměřovat k dobru. Nesnadné hledání „správných zřízení lidských věcí“ je úkolem pro všechny generace (srov. tamtéž, 24-25). A proto, milí přátelé, jsme zde hlavně proto, abychom naslouchali slovu, jež nám ukazuje cestu vedoucí k naději; ba dokonce nasloucháme Slovu, které jediné nám může dát pevnou naději, protože je Slovem Božím.

V prvním čtení (Iz 61,1-3a) se prorok Izaiáš představuje jako obdařený posláním hlásat všem zarmouceným a chudým osvobození, útěchu, radost. Tento text převzal Ježíš a začlenil jej do svého kázání. Dokonce výslovně řekl, že prorokovo zaslíbení se vyplnilo na něm (srov. Lk 4,16-21). Plně se uskutečnilo, když nás Ježíš svou smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním osvobodil z otroctví sobectví a zla, hříchu a smrti. A toto je poselství spásy, starobylé a vždy nové, jež církev hlásá od pokolení do pokolení: Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstalý, Naděje lidstva!

Toto slovo spásy zaznívá silně i dnes,

v našem liturgickém shromáždění. Ježíš se s láskou obrací k vám, synové a dcery této pozeňnané země, v níž už před více než tisíci lety bylo zaseto semínko evangelia. Vaše země, stejně jako i jiné státy, se nachází v kulturní situaci, která je často radikální výzvou pro víru, a tedy i pro naději. Jak víra v Boha, tak naděje byly totiž v moderní době „přemístěny“, byly odsunuty na rovinu pouze soukromou a pozemskou, zatímco v běžném a veřejném životě se prosadila víra ve vědecký a ekonomický pokrok (srov. *Spe salvi*, 17). Víme všichni, že tento pokrok je dvojnásobný: otevírá možnosti pro dobro, zároveň má však i negativní dopady. Technické vynálezy a zdokonalení společenských struktur jsou důležité a jistě potřebné, leč nestačí k tomu, aby zaručily morální blaho společnosti (srov. tamtéž, 24). Ano, člověk potřebuje být osvobozen od materiální tísně. Mnohem podstatnější však je, aby se zachránil před zlem, které postihuje ducha. A kdo jiný jej může zachránit, ne-li Bůh, který je Lásk a zjevil svou tvář všemohoucího a milosrdného Otce v Ježíši Kristu? Naší pevnou nadějí je tedy Kristus: v něm nás Bůh miloval až do krajnosti a dal nám život v hojnosti (srov. Jan 10,10), život, po kterém každý člověk, někdy třeba nevědomě, prahne.

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“. Tato slova, napsaná velkými písmeny nad vchodem vaší brněnské katedrály, nyní Ježíš adresuje každému z nás a dodává: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek“ (Mt 11,29-30). Můžeme zůstat neteční vůči jeho lásce? Zde jako jinde v minulých staletích mnozí trpěli pro věrnost evangeliu a neztratili naději. Mnozí se obětovali, aby vrátili

důstojnost člověku a svobodu národům, když ve velkorysém přilnutí ke Kristu našli sílu budovat nové lidstvo. A stejně tak v současné společnosti: Mnohé formy chudoby vznikají z osamělosti, z nedostatku lásky, z odmítání Boha a z tragédie člověka, který si myslí, že si může stačit sám nebo naopak že je pouhým bezvýznamným a pomíjejícím jevem. V tomto našem světě, který se ztrácí, „když důvěřuje pouze lidským plánům“ (srov. *Caritas in veritate*, 53), jedině Kristus může být naší spolehlivou nadějí. To je zvěst, kterou my křesťané jsme povoláni každodenně hlásat a dosvědčovat.

Hlásejte ji, milí kněží, tím, že zůstanete niterně sjednoceni s Ježíšem a budete konat s nadšením svou službu, s jistotou, že nebude mít nedostatku ten, kdo mu důvěřuje. Buďte Kristovými svědky vy, milí řeholníci a řeholnice, když budete radostně a důsledně uskutečňovat evangelijní rady, a tím budete ukazovat, jaká je naše skutečná vlast: nebe. A vy, milí laici, mladí i dospělí, vy, milé rodiny, opřete o víru v Krista své rodinné, pracovní a školní plány, jakož i aktivity v každé oblasti společnosti. Ježíš nikdy své přátele neopustí. Ujišťuje o své pomoci, protože nic nelze konat bez něho, zároveň však vyžaduje, aby se každý osobně nasadil a šířil jeho univerzálního poselství lásky a pokoje. Budiž vám povzbuzením příklad svatých Cyrila a Metoděje, hlavních patronů Moravy, kteří evangelizovali slovanské národy, a svatých Petra a Pavla, kterým je zasvěcena vaše katedrála. Pohleďte na zářivé svědectví svaté Zdislavy, matky, jež vynikala skutky zbožnosti a milosrdenství; na svatého Jana Sarkandra, kněze a mučedníka; na svatého Klementa Maria Hofbauera, kněze a řeholníka,

narozeného v této diecézi a svatořečeného před sto lety, či na blahoslavenou Restitutu Kafkovou, řeholnici narozenou v Brně a zavražděnou nacisty ve Vídni. Kéž vás doprovází a ochraňuje Maria,

matka Krista Pána, naší naděje. Amen!

*Papež Benedikt XVI.
Brno, letiště, 27. září*

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

SV. LEOPOLD

Když jsem před sedmi roky přišel do tohoto kraje, tak jsem postřehнул, že více kostelů ve zdejších vesnicích je zasvěceno německým či rakouským sva-

tým, jejichž svátky ale místní lidé moc neslaví a poutě se zde slaví na svátky jiných, našim lidem bližších, světců. Je to způsobeno pohybem lidí po válce, přistěhováním nových lidí, kteří místní světce moc nepřijali a slavili stále „ty svoje“. Myslím si, že je to škoda. V církvi by neměly hrát žádnou roli hranice a ná-

rodnostní otázky. Jsme jedna Boží rodina a chceme se snad radovat se všemi svatými jednou v nebi. Ono je také zajímavé si uvědomit, že několik našich českých zemských patronů nepochází vůbec z našeho národa a do našich zemí se dostali třeba až jejich ostatky mnoho let či staletí po smrti. A přesto se k nim hlásíme jako ke svým blízkým.

V několika našich znojemských kostelích můžeme na čelném místě vedle sv. Václava vidět sv. Leopolda. Sv. Václav je „náš“ zemský patron, sv. Leopold pak ochránce Rakouska. Na oltáři i v nebi jsou vedle sebe. Přál bych si, aby nám tito „cizí“ světci pomáhali poznávat a setkávat se s našimi sousedy a bratry v Kristu.

Kdo to byl – sv. Leopold?

Narodil se asi roku 1073 v Melku, v jehož klášteře byl vychován biskupem Altmanem z Pasova. A vychován byl asi opravdu dobře. Je vzpomínán jako spravedlivý a čestný muž, který se nepovyšoval nad ostatní lidi. Mnozí u něj mohli nacházet pomoc. Sílu ke svému nasazení pro dobro nacházel ve víře a modlitbě, ke které povzbuzoval i ostatní. V roce 1106 se oženil s Anežkou, dcerou císaře Jindřicha V. Z tohoto manželství se jim narodilo pro nás těžce představitelných 18 dětí.

Z těch do dospělého věku přežilo 11, mezi nimi i pozdější biskup Oto z Freisingu. V souvislosti s rodinným životem si můžeme ve srovnání s ním připomenout i naši sv. Zdislavu. I přes svůj úzký vztah k císařskému dvoru při sporech mezi papežem a císařem stál Leopold věrně při papeži. V tomto ho mimo jiné můžeme přirovnat k našemu zemskému patronu sv. Norbertovi. Leopold sám také zakládal četné kláštery a staral se o jejich zabezpečení. Když se roku 1125 po smrti svého švagra mohl stát císařem, dobrovolně se německé císařské koruny vzdal. Možná zde můžeme vidět podobnost i s naší světící sv. Anežkou.

Svou čestností, spravedlností a ctnostným životem si získával mnohé v politickém náboženském i běžném životě. Zemřel po úrazu na lovu 15. listopadu 1136, pohřben je v klášteře Klosterneuburg u Vídně. Za svatého byl prohlášen

papežem Inocencem VIII. roku 1485. Na rakouského zemského patrona byl povýšen roku 1683, jeho svátek se slaví 15. listopadu. Znázorňován bývá v knížecím oděvu s markraběcím kloboukem. Často drží v ruce zpodobnění některého kláštera, který založil. Nezřídka je zobrazen i se svou manželkou a šesti syny, může být zde pro nás ukázán jako vzor otce rodiny.

Když tedy i v našich znojenských kostelích zahlédneme jeho sochu či obraz, kéž nám tento velký světec již není cizí a spojuje nás i s našimi bratry a sestrami z Rakouska.

O. Marian O.Praem

CHARITA

Pomoc na Ukrajině v roce 2009

čevu na pomoci chudým rodinám s dětmi. Do projektu se zapojili jednotlivci, rodiny, farní společenství a z částky bezmála 95 000,- Kč bylo podpořeno 15 rodin s dětmi. V převážné většině se jednalo o pomoc zakoupením potravin.

Hlavním záměrem roku 2009 byla spolupráce s Charitou v Muka-

Tyto rodiny, které často žijí v nedůstojných podmínkách, jsme dále podpořili z finančních prostředků Postní almužny, která se v minulém roce poprvé uskutečnila a byla určena pro Ukrajinu a dále pak z humanitárního konta TKS 2009. Celkem 238 000,- Kč tak bylo použito pro dalších 16 rodin na drobnější opravy domů, zavedení vody, topení, opravy sociálního zázemí, apod.

Z dalších prostředků humanitárního konta TKS 2009 jsme zorganizovali pro pracovníky ukrajinských sociálních služeb týdenní stáž v ČR. Velmi přivítali možnost seznámit se s financováním, provozem a celkovým fungováním sociálních a

zdravotních služeb v našich podmínkách a načerpali tak inspiraci pro jejich práci na Ukrajině.

Śvíčkovou dílnu, vybudovanou v Užhorodě v roce 2006, nebylo již možné provozovat v dosavadních prostorách, proto byla v červnu 2009 přestěhována do jiných prostor, a sice v obci Viškovo. Zde bude výroba svíček zaměstnávat mentálně či tělesně postižené.

Vedle výše zmíněných činností se stále zajímáme i o chod dětských domovů ve Velkém Berezném, Domu na půli cesty v Užhorodě, dětského domova v Seredném, které jsou již samostatné a na naši finanční pomoci nezávislé. Díky dárci, který věnoval neuvěřitelného půl miliónu korun, se zrealizoval i záměr rodičů v dětském domově rodinného typu v Mukačevu, kteří v poměrně krátké době zrekonstruovali dům tak, aby zde mohly žít i děti po dovršení zletilosti a nemusely se tak v mladém věku ocitnout bez rodinného zázemí.

Podarilo se nám dát dohromady svépomocnou skupinu složenou z adoptivních rodičů dětských domovů rodinného typu. Sedm párů adoptivních rodičů z dětských domovů rodinného typu se jednou měsíčně schází a navzájem si předávají zkušenosti s výchovou dětí, hledáním vhodného vzdělání pro dospívající děti a další a další problémy, které přináší rodinný život.

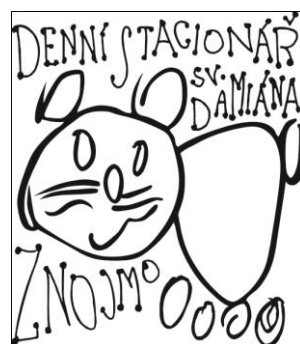
V roce 2010 budeme pokračovat v přímé pomoci chudým rodinám, chceme zajistit některým dětem z těchto rodin další vzdělávání a podpořit aktivity, které provozuje mukačevská Charita, jako je

financování operací dětí, provoz jídelny pro chudé, apod.

*Helena Horáková, DiS.
Oblastní charita Znojmo*

15 let Denního stacionáře sv. Damiána

V dubnu oslaví 15 let od založení Denní stacionář sv. Damiána ve Znojmě-

Hradišti. Toto zařízení poskytuje sociální služby osobám s mentálním postižením, kombinovanými vadami a rysy autismu s cílem vést je k samostatnosti a sociálnímu začlenění. Stacionář je rozdělen na tři oddělení, denně je otevřen od 7:00 do 15:00 a jeho kapacita je 25 klientů. Během roku pořádají klienti a instruktoři různé akce, soutěže, výstavy a výlety. Všichni přejeme zaměstnancům a klientům, aby se jim ve Stacionáři stále tak líbilo jako doteď.

*Veronika Miholová
Oblastní charita Znojmo*

Výstava „Velikonoce – svátky jara“

Srdečně Vás zveme na prezentaci výrobků Dílny sv. Kláry a Ateliéru Samuel v Jihomoravském muzeu ve Znojmě. Výstava potrvá do 9. dubna 2010. Přijďte se podívat.

*Veronika Miholová
Oblastní charita Znojmo*

Křesťané si podávají ruce a chápou se díla.

C. Sonnenschein

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Smrt v životě

Ptali se jednou jednoho dědy, proč se nikdy nebojí. Odpověděl: „Protože denně myslím na svou smrt.“ Myšlenka na smrt ho zbavila strachu z ohrožení jinými lidmi, ze smrti nemocí nebo nějakou nehodou, ze selhání nebo z odmítnutí. Strach, který dnes doléhá na tak mnohé, má nakonec vždy co dělat se smrtí. Máme strach, že přijdeme o lidi, kteří jsou nám milí. Obáváme se, že onemocníme a že zemřeme. Bojíme se, že selžeme a že nesplníme očekávání druhých. Bojíme se, že se zsměšníme, a že pak nás druzí budou odmítat. Když mám smrt před očima, není už pro mě tak důležité, co si o mně myslí druzí. Už mě nezajímá, budu-li mít úspěch nebo ne. Před smrtí bledne ctižádost vykonat něco velkého. Nejsm si jist, že dovedu do konce projekty, které jsem začal. Ve správě svých věcí mám mnoho co dělat ve finančních záležitostech. I když zde musím uvažovat z dlouhodobějšího hlediska, je mi jasné, že se nemusím vůbec dožít výnosu svých investic. Rozhoduji se, pokud je mohu spravovat. Ale současně myslím stále na to, že nakonec musím přenechat Bohu, co z toho všeho bude.

Smrt upravuje měřítko pro život. Odkazuje mě na to, z čeho vlastně mohu žít. To mi poskytuje svobodu. Žiji přirozeně rád, upínám se k životu, takže přes veškeré meditace a při veškeré víře ve mně věží i trochu strachu před smrtí. A prosím, aby mi dal Bůh dlouhý život, abych mohl přinášet bohaté plody, abych mohl pomoci mnoha lidem; abych vychutnal vrcholy i hloubky života a aby mi zbylo času natolik, abych přiměřeně vyjádřil osobní poselství svého života. Víím však také, že mě může smrt překvapit zvenčí, že může být spojena s nevýslovnými bolestmi a že může zvrátit veškeré mé plány. I když se smrtí zabývám a medituji o ní, stále je ve mně ještě strach z ní jako z čehosi neznámého a hrozivého. Ale tento strach není základním pocitem, když na ni myslím. Spíše je to pocit vděčnosti, že smím žít, spojený s přáním žít s vědomím odpovědnosti.

A. Grün

(Z knihy Smrt v životě člověka)

TURÍNSKÉ PLÁTNO – INTRIKY, ZÁHADY A TAJEMSTVÍ

s M. Tossatim, autorem nové knihy o proslulé křesťanské relikvii

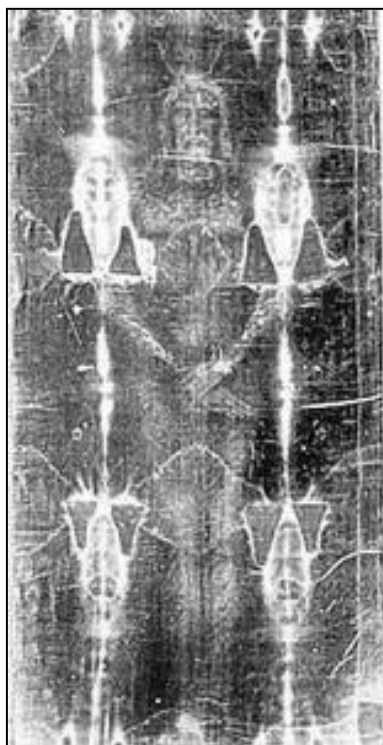
Turínský dóm uchovává lněné plátno, jež je doslova nabito tajemstvím. Proslulé Turínské plátno, které miliony lidí pokládají za pohřební plátno, které před dvěma tisíci lety zahalovalo Ježíšovo tělo. Někteří se domnívají, že

radiokarbonová metoda datace v roce 1988 ukázala, že plátno vzniklo v pozdním středověku. Výsledky měření pomocí radioaktivního izotopu C14 však zpochybnili sami vědci, kteří k nim došli. A navíc zbývá velké množství záhad, které

se týkají toho, jak a proč vznikl na plátně otisk postavy, která vykazuje nescetné podobnosti s osobou ukřižovaného Ježíše Krista.

Jaký obrázek jste si udělal o muži z plátna při svém zkoumání?

„Došel jsem na základě těch nejpřísnějších vědeckých poznatků, pocházejících od stejně rigorózních vědců, že v tomto plátnu bylo skutečně zabaleno tělo muže, který byl těžce zbičován a zemřel na kříži. Krev je krví, obraz není namalován, a nevznikl ani kontaktem s nějakým velmi horkým povrchem, tedy sežehnutím, protože plátno nevykazuje žádné fluorescenční záření.“

Proč je tolik lidí tímto plátnem stále přitahováno?

„Protože jde o předmět neuvěřitelně působivý, záhadný a majestátní. A nemluví o víře nebo o katolicích. Mezi těmi nejzapálenějšími badateli Turínského plátna jsou židé, např. Avinoam Danin a protestanti, např. William Meacham, abychom uvedli jen dvě jména. A to nemluví o agnosticích jako je Delage a dalších amerických profesorech a badatelích. Je to zkrátka něco, co je na světě absolutně jedinečné.“

Jaké jsou argumenty pro to myslet si, že onen muž je ten Ježíš, o kterém hovoří evangelia?

„Protože to, co nám vypráví plátno, padne jako ulité na to, co podávají Pašije. Rány, bičování, úder kopím (namísto *crurifragium*, tj. lámání nohou, po kterém se

křižovaní udusili) a dokonce oděrky na kolenou... Zkrátka, ať už je pravé nebo falešné, toto plátno ukazuje Ježíše.“

Pokud je muž z plátna Ježíš, pak si musíme myslet, že plátno je nálezný, který má udivit skeptiky a přivést lidi k větší víře? Anebo ne?

„Kladl jsem si také tuto otázku. Myslím si, že kdo je věřící, nepotřebuje Turínského plátno. Ale určitě ten, kdo věří, a ví, že to není nějaký artefakt, dívá se na něj jinými očima. Napadla mne také myšlenka, která snad nebude pokládána za neuctivou. Dobrý Bůh možná jakoby se „bavil“, protože nám zanechal předmět, jenž – v případě jeho autenticity, o níž jsem pře-

svědčen – je přímo „přehnaný“, co do své úděsné ověřitelnosti. Úděsné proto, že vypráví o nezměrném násilí a krutosti.

Je pravdou, že na plátnu jsou krvavé stopy, totiž Kristova krev?

„V knize uvádím, jak někteří američtí odborníci, z nichž jeden žid, Adler, ověřovali, že stopy na plátnu jsou krvavé. Další, mezi nimiž např. Baima Bollone, to potvrdili. Pokud si dobře vzpomínám, myslím, že bylo provedeno alespoň dvanáct testů, které měly ověřit, zda se jedná skutečně o krev. A všechny byly pozitivní.“

Říká Marco Tossati, autor knihy o Turínském plátně.

*Přeložil Milan Glaser
(Redakčně kráceno)*

Neříkej: „To nemohu dělat“; můžeš dělat velmi mnoho.

M. Quoist

PEDOFILNÍ KRIZE ZÁPADNÍ SPOLEČNOSTI

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner, předseda České biskupské konference, na otázku ČTK, zda mohou mediálně zmiňované kauzy sexuálních skandálů v církvi poškodit obraz církve v ČR, dne 15.3. odpověděl: "Každý hřích poškozuje nejen hříšníka, ale i celé společenství církve a zároveň uráží Boha. Proto je nám každého hříchu upřímně líto. V případě veřejně známých hříchů se i věřící na vzdálených místech modlí za oběti, na smír za hříchy přinášejí osobní oběti a také se modlí za obrácení viníků."

K dané problematice přinášíme článek zveřejněný Českou sekcí Vatikánského rozhlasu:

O čem se nemluví

Možná, že letošní postní doba bude pro Benedikta XVI. nejtěžší. Po hořkém potvrzení toho, co prohlásil jako prefekt *Kongregace pro nauku víry* během rozjímání křížové cesty u Kolosea v roce 2005 ("Kolik špíny je v církvi!"), následuje nyní nechutný hon, kterého se účastní světská média různého ražení, disidenti typu Hanse Künga a lobby širitelů nových lidských práv. Jsou to dny tmářství a hněvu sdělovacích prostředků a Petr je opět uprostřed bouře.

S hodinářskou přesností se dostávají na přetřes případy, plnící funkci cíleně naváděných bomb. Očekává se list katolíkům v Irsku, jež je reakcí na hrozná obvinění tzv. *Ryanovy komise*. Tisk vytahuje staré případy v Holandsku, Německu, Rakousku a Švýcarsku, z nichž mnohé již stanuly před soudem a byly už archivovány před 20 či 30 lety. Vznětlivý materiál na konstrukci špinavého, ale i falešného příběhu.

Je to snaha vykreslit v kolektivní představitivosti takovou podobu církve, která je nejenom jakýmsi cizím tělesem v postmoderní společnosti, ale určitým druhem zrůdy, jejíž morálka a interní disciplína vedou její členy k anomáliím a úchylkám. Ano, toto je církev, která vychovala Evropu k uznání lidské důstojnosti, v lásce k práci, literatuře a zpěvu; Ta, která vynalezla nemocnice a univerzity a zavedla právo a omezila absolutismus... nyní to vše není důležité. Se stejným potěšením, které někteří zakoušejí při odstraňování jejích symbolů z veřejného prostoru, se jiní pokoušejí o demolici jejího obrazu v kolektivním povědomí.

Otázka zní: je pravdou, co se nám říká anebo nikoli? Podívejme se na čísla. Například v Německu z 210.000 případů zneužití nezletilých, jež byly oznámeny od roku 1995, se jich 94 týkalo různými způsoby církve. Zajisté, 94 případů ve farnostech a školách je enormní množství, které zraňuje tělo církve a vyvolává závažné otázky. Je také pravdou, že u členů církve, zejména těch, kteří jsou pověřeni výukou, se očekává vždy více než průměr, protože komu je mnoho dáno, od toho se stejně žádá. Avšak řekněme také velmi jasně, že církev nežije v nějakém prostoru mimo dějiny. Je tvořena slabými lidmi a hříšníky; její tělo je vydáno tlaku dobových kulturních proudů a nechybějí ani momenty, v nichž je svědomí mnoha jejích členů formováno spíše světským míněním než živou tradicí, kterou obdrželi.

Hrůzu těchto případů nelze minimalizovat, a proto Benedikt XVI. (už jako prefekt *Kongregace pro nauku víry*) uvedl do pohybu imponující „ozdravný proces“, jehož plody jsou již patrné. Pokud však velká média kladou na první stránky 94

případů a záludně přitom zamlčují dalších 200.000, ocitáme se před odpudivou operací, na niž je třeba poukázat. Čísla této katastrofy k nám promlouvají o morální chorobě naší doby a vyžadují, abychom příčinu soužení západních společností hledali nikoli v celibátu katolických kněží, nýbrž v sexuální revoluci roku 1968, v relativismu a ve ztrátě smyslu života.

Sociolog Massimo Introvigne publikoval na toto téma vynikající článek, ve kterém ukazuje, že mediální uragán těchto týdnů je odpovědí na to, co označil jako fenomén „morální paniky“, a je dokonale dálkově monitorován několika mocenskými centry. Podle jeho názoru jde o „sociální hyperkonstrukci“, která má za pomoci zlomkovitých a z časového hlediska diskontinuitních informací vytvořit novou podobu zrůdy.

Existuje zajisté reálný problém, totiž kněží (i jeden je přespříliš), kteří se dopustili odporného zločinu sexuálního zneužití nezletilých. Avšak dimenze, doba a historický kontext jsou systematicky zkreslovány nebo zamlčovány. Nikdo nedává tato čísla církevní ostudy do souvislosti s brutálním celkem problému. Nikdo např. neříká, že ve Spojených státech byl pětkrát vyšší počet obviněných mezi pastory protestantských komunit, anebo že ve stejném období, kdy bylo v této zemi odsouzeno něco přes 100 katolických kněží, bylo za stejný zločin zároveň odsouzeno 5000 profesorů gymnastiky a trenérů. A nikdo přitom nežádal vysvětlení na Basketbalové federaci!

A nakonec, údaje nejvíce deprimující: oblastí, ve které se vyskytuje nejvíce případů pohlavního zneužití nezletilých, je rodina (zde dochází ke dvěma třetinám registrovaných případů). Co tedy má s tím vším do činění celibát? Ponechme stranou staré obsese Hanse Künga a jeho archaic-

kou křížáckou snahu o odstranění nervů a podstaty církve. Od světských médií, která se dovolávají vědeckosti, preciznosti a profesionality se však očekává větší objektivita.

Minulý týden dálkově ovládaná „morální panika“ zasáhla dobře svůj cíl. Hon se soustředil na tu největší kořist, samotného Benedikta XVI., papeže, který provětral vzduch a zavedl řadu opatření za účelem maximální transparentnosti, kooperace s autoritami, a zejména péče o oběti. Byl to papež, který se ve Spojených státech a v Austrálii tváří v tvář setkal s těmi, kteří byli vystaveni oné hrůzné zkušenosti, aby požádal o odpuštění jménem církve, jejímiž zraněnými členy jsou a zasluhují proto přednostní pozornost.

Nařknutí papeže Ratzingera právě na tomto poli by si zasluhovalo pouhé pohrdání, pokud by neodhalovalo něco důležitého o této historické době. Existuje kulturní, politická a mediální moc, která si bez uzardění a rozpaků vzala na mušku Petra. Zajisté to není poprvé, a je vhodné si to pamatovat. Zuřivost a použité zbraně jsou však tentokrát mnohem podlejší než dříve.

Lze si představovat průhledné svědomí, s nímž Benedikt XVI. hledí na tuto záplavu, a z ní vyplývající bolest, která jej provází v této dramatické chvíli, kdy se on sám uvnitř církve stal fyzickým místem, přitahujícím nenávist, jež je iracionální, ale nikoli neznámá, protože už o ní Ježíš mluvil v evangeliu. Možná, že nám s jakousi nadsázkou na minulé střeďeční audienci, chtěl ukázat, jak míní konat svou službu v této chvíli strachu, pudových reakcí a různých výkyvů.

Učinil tak pohledem do zrcadla jednoho ze svých milovaných učitelů, svatého Bonaventury, když řekl: „Vládnout neznamenalo pro svatého Bonaventuru

pouze jednat, ale zejména přemýšlet a modlit se. (...) Jeho důvěrný kontakt s Kristem vždycky provázel jeho práci generálního ministra, a proto sepsal také řadu teologicko-mystických děl, která vyjadřují duši jeho vlády, vyjevují jeho úmysl vládnout nejenom skrze příkazy a struktury, ale vést a osvěcovat duše, orientovat ke Kristu.“

Toto rozhodnutí Benedikta XVI. zůstává uprostřed bouře pokorné a pevné.

Jose Louis Restana

Z italského internetového deníku „*Il Sussidiario*“ z 16.3.2010 přeložil Milan Glaser

VÝROČÍ

7.4. o. Jiří OCHMAN oslaví své 45. narozeniny. Narodil se v Mor. Krumlově, ale vyrůstal ve Znojmě. Na kněze byl vysvěcen v r. 1991 v Brně. Dnes působí v Jevišovicích. Vyprošujeme mu hodně Božího požehnání a darů Ducha svatého.

16.4.1950 byl v Brně vysvěcen na kněze o. ThDr. Josef PACAL. Narodil se 10.10.1924 v Černé, farnost Měřín. Od r. 1974 působil v Brně na dómě jako farář a I. vikář. V r. 1994 byl ustanoven II. kanovníkem Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně. V r. 1998 získal titul „ThDr“ a v r. 2002 byl jmenován soudcem Diecézního církevního soudu. 1.9.2005 přichází na zasloužený odpočinek do Znojma. Tolik jen krátce z jeho bohatého působení v brněnské diecézi. K tomuto významnému výročí mu přejeme nejen zdraví, ale hodně Božího požehnání a darů Ducha svatého. Toto výročí oslaví o. Pacal 18.4. v 9 h u sv. Mikuláše.

OSOBNÍ BŮH

Věřím, že Bůh mně rozumí, a věřím, že svědomí není jen nějaký psychologický prvek, ale nejednou opravdu hlas Boží (Sókratés považoval svědomí, *daimonion*, za božského posla), který ke mně konejšivě promlouvá, tiše povzbuzuje, často kritizuje a vyčítá.

To, že jsem katolickým křesťanem, není proto, že žena je katolička, nebo proto, že jsem jednou vstoupil do katolické církve a už nechci hrát za jiné mužstvo; je to proto, že skutečně věřím, že Bůh je sice radikálně preordinovaná bytost, avšak je

osobní, neanonymní; jde o vztah k osobnímu Bohu.

Dále pak, že tento Bůh je jediný, který dokázal tak dokonale prohrát, že na kříži říká: „Bože, proč jsi mě (jsem se) opustil?!“ V té chvíli překonává vše láskou. Neznám jiné náboženství, které by vyznávalo takto vydaného Boha. Když Ježíšovi říkali: „Sestup z kříže, ukaž, že jsi mocný Bůh!“ neudělal to právě proto, že jeho nejpozoruhodnějším atributem není svrchovaná moc, ale ochota být s námi; není to Bůh tam, ale Bůh s námi. Ovšemže se

katolíci v minulých dvou tisících letech nemálo proviňovali a budou takoví i v budoucnosti. To ovšem platí pro každou křesťanskou denominaci. Katolictví má a chce být obecenstvím křesťanů; podle mého soudu (a nejen mého) je tu podmín-

ka: aniž by ty „jiné“ považovalo za nedostatečně křesťanské. Mě vždy přitahovala celkovost, katolicita, univerzalita, nikoli uniformita.

R. Palouš (Z knihy: Dobrodružství pobytu vezdejšího)

INFORMACE – bude vás zajímat

Vyrábění ze slaného pečiva

27.4. v 18 h Vás zveme na 5. tvořivý večer. Paní Věra Pevná nám předvede, co vše se dá vyrobit ze slaného pečiva (obdoba Vizovického pečiva) a z kukuřičného šustí. Se-tkání proběhne na faře u sv. Mikuláše v prostorách „rozhledny“. Prožijte s námi radost ze společného tvoření.

Srdečně zvou maminky z farnosti sv. Mikuláše.

KONKURENCE A DEN ODPOČINKU

V naší aktivní slovní zásobě běžně používáme výrazy, které měly ve svém původu jiný význam než je ten, který mu dáváme dnes. Jedním z nich je i běžné slovo z oblasti ekonomie – konkurence. Sociologická definice říká, že konkurence je jev, který vyjadřuje vědomou rivalitu mezi nejméně dvěma stranami mající též cíl a záměr. Do češtiny se slovo konkurence patrně dostalo přes němčinu (Konkurrenz) z latinského *con-currō* „sbíhat se, shodovat se“. Ukazuje na stav dvou a více událostí, které se dějí současně a ve shodě. Není mi známo, kdy se z latinského *con-currō* vyvinulo české slovo konkurence vyjadřující srážení a utkání, jenž je synonymem pro soupeření, rivalitu, soutěžení a řevnivost. Skutečnost je ovšem taková, že mluvíme-li o konkurenci dnes, tak ji zcela určitě rozumíme jako rivalitu a soupeření než sběh událostí, které se shodují v čase a ve vývoji.

Švýcarský teolog a sociální etik A. Rich v knize „Etika hospodářství“ konkurenci definuje jako princip hospodářské soutěže trhu, jenž není řízen z centra, a v němž lepší zboží a nižší ceny zmenšují prodejnost kvalitativně horším a dražším výrobkům, přičemž vedlejším zájmem prodejce je získat nadvládu na trhu a určit prodejní cenu podle vlastní potřeby. Tak o konkurenci uvažujeme dnes my, a možná vás překvapí, že tak ji vnímali i lidé před dvěma a půl tisíci lety v době biblické.

Jeruzalém v pátém stol. př. Kr. bylo kosmopolitní město s prospívajícím tržištěm, v němž se obchod nezastavoval ani v den odpočinku. V Neh 13,15-22 čteme, že židovští zemědělci a obchodníci místo předepsaného odpočinku za účelem modliteb, rozhovorů o Božích věcech a trávení času s rodinou lisovali víno, svázeli na oslech pytle obilí, hrozny a další potraviny, zatímco obchodníci z Týru přiváželi ryby a jiné zboží. Zjevně to byla konku-

rence nežidovských obchodníků, kteří donutili židy z Jeruzaléma a okolí, aby se v prodávání neopozdili za konkurencí ani jediný den a neztratili vratké postavení na trhu. Dohlížitel Jeruzaléma, správce Nehemiáš, ale všechny trhovce varoval, aby den odpočinku nezanedbávali. Když neposlechli, zavřel v předvečer dne odpočinku brány do Jeruzaléma a nedovolil obchodníkům, aby do města vstoupili. Usadili se tedy pod hradbami, ale ani tam je Nehemiáš nenechal. Pohrozil, že na ně pošle svou posádku rychlého nasazení. Od té doby do Jeruzaléma přicházeli až v pracovní den.

Jaké si z tohoto biblického vyprávění můžeme vzít poučení? Text proti sobě staví jednak hodnoty spojené s prací, starostí, fyzickou a psychickou únavou a

jednak hodnoty spojené s pokojem, mírem, smířením, radostí a láskou, které věřící člověk nalézá v modlitbě a společenství věřících. Jedno české přísloví říká, že konkurence nikdy nespí. Lze ji však krátkodobě přelstít. Ať lidé, jimž konkurence nedá spát, jsou jako Izraelci z Ex 16,22, kde čteme, že když putovali pouští o žízni a hladu, byla jim z nebes dána mana, kterou si nasbírali a jedli. Každý den našli a sesbírali jen jednodenní porci kromě pátku. Ten den byla dvojitá. A proto když ji sbírali, namáhali se dvojnásobně. A proč? Aby se v den odpočinku mohli odvrátit od shánění obživy, pozvednout své hlavy a srdce a poděkovat Bohu za všechny dary.

*Jaroslav Sýkora
(z časopisu Zvon 5/04)*

ČESTNĚ O VÍŘE

Jaký význam má zpověď?

Kapitola 14, str. 64-68:

Pomáhá mi být opravdu upřímný sám k sobě~ pomáhá mi přiznat si, jak jsem ublížil lidem kolem mě, pomáhá mi najít podporu nebo i radu v mých zápasech. Pomáhá mi obnovit vztah, který jsem poškodil, a pomáhá mi také vyjádřit naději v můj lepší život.

Dále mi pomáhá být svobodný, abych mohl žít v lásce. Pomáhá mi před Bohem i před lidmi vyjádřit lítost nad svým sobectvím

a umožňuje mi požádat o dar, který sám sobě nemohu dát: o odpuštění a proměnění srdce.

O čem bychom měli při zpovědi mluvit: krátce shrnout, kdy si uvědomuji svoji odpovědnost za to, že jsme nebyli věrní Kristu, nebo kdy jsme se nezajímali a nestarali o lidi kolem nás.

Ano: odpovědnost je velmi důležitá: mohli jsme si vybrat, jak budeme jednat. To, co říkáme, není tak důležité jako naše lítost a touha se s Boží pomocí změnit.

IZS

HLEDÁ SE

Hledá se: *Ježíš Kristus*, jinak řečený Mesiáš, syn Boží, Král králů, Pán pánů, Kníže míru – pověstný vůdce podzemního Osvo-zovovacího hnutí.

Provinil se následujícími činy:
působí jako lékař bez státního souhlasu,
pokoutně vyrábí víno,
bezplatně živí své příznivce,
obchodníkům v chrámě ničí kšefty,

stýká se se známými kriminálními živly, radikály obratníky, lehkými ženami a s lidmi z ulice.

Tvrdí:že má moc proměňovat lidi v děti Boží.

Popis:Typický tulák – dlouhé vlasy, brada, plášť, sandály; rád se pohybuje v podezřelých čtvrtích; má několik bohatých přátel; schovává se často na pustých místech.

Pozor:Tento muž je vysoce nebezpečný! Jeho zapalujícím poselstvím se dávají zlákat mladí lidé, zvláště ti, které se zatím nepodařilo přimět, aby jej ignorovali.

Varování:Dotyčný se stále ještě pohybuje na svobodě!

Stalo se skutečně v Lidové Číně, kde došlo v posledních desetiletích k několika vlnám krutého pronásledování křesťanů. Při výslechu došlo k takovému dialogu:

Vyšetřovatel: „Kdo stojí za vaším náboženstvím? Kdo dává popud?“

Obžalovaný: „Duch svatý.“

Vyšetřovatel: „Je to osoba?“

Obžalovaný: „Ano.“

Vyšetřovatel zapisovateli: „Obžaloba se rozšiřuje na další osobu, jménem Duch Svatý. Vydejte zatykač!“

Autor neznámý

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 6 h u **Mnišek domini-kánek je mše svatá** s možností účasti věřících.

- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

- Každou neděli při mši sv. v 11 h u sv. Jana Kř. u kapucínů je během kázání **program pro předškolní děti** v sakristii.

- Každou neděli po mši sv. v Příměticích je na faře otevřena **knihovna**.

- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.

- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

- Každé pondělí před večerní mší svatou u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.

- Každé pondělí v 19 h se na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.

- Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.

- Každé pondělí v 17 h v Příměticích mše sv..

- Každé úterý v 19.00 h na faře u sv. Kříže je **zkouška chrámového sboru**.

- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.

- Každou středu v 18 h v Mramoticích mše sv..

- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.

- Každý čtvrtek v 18 h v Kuchařovicích mše sv.

- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.

- Každý pátek v 18 h v Příměticích mše sv.

- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve spo-

lečenství; Jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

- Každou sobotu ve 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723; 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 6.4. v 17 h u sv. Mikuláše **velikonoční koncert** ZŠ J. Mareše z Klášterní ul.

- 10.4. **První sobota** v Hl. Mašůvkách (přesun z 3.4.); v 15 h německá mše sv., v 18 h měsíční poutní mše sv.; autobus ze Znojma ojíždí v 17 h.

- 17.4. 10 h v Břežanech oslaví **60 let kněžství P. Josef Fiala**.

- 18.4. v 9 h u sv. Mikuláše oslaví **60 let kněžství Dr. Josef Pacal**.

- 18.4. v 15 h **měsíční modlitba v popické kapli za víru v pohraničí**; pěší odchází ve 14 h z Kraví hory; autobus nepojede

- 22.4. den modliteb Mikulášské farnosti **za kněžský seminář**.

- 25.-30.4. **týden modliteb za požehnanou úrodu**.

- 1.5. **Památka sv. Josefa Dělníka**

- 1.5. **Pout' mužů** z Vranova nad Dyjí do Jevišovic k sv. Josefu, patronu mužů; sraz v 8,30 hod ve Vranově na faře; pořádají Soluňáci a Poutní bratrstvo.

- 1.5. **První sobota** v Hl. Mašůvkách v 18. h měsíční poutní mši sv.; autobus ze Znojma v 17 h;

- 2.5, ve 14 h v Popicích **pout' sv. Zikmunda**; mši s. celebruje opat Kosík z Nové Říše; požehnání obnovené sochy sv. Floriána před farou.

Noc otevřených kostelů ve Znojmě se bude konat v pátek 28.5.2010 od 18 hod do 23 hod.

l.sv.přijímání dětí v kostele sv.Mikuláše bude v neděli 13.6. v 9 hod.

POŘAD BOHOSLUŽEB VE ZNOJMĚ O VELIKONOCÍCH

	Zelený čtvrtek 1.4.	Velký pátek 2.4.	Velikonoční vigilie Bílá sobota 3.4.	Neděle Zmrtvýchvstání Páně 4.4.
sv. Mikuláš	16.00	16.00	18.00	9.00
Sv. Jan Kř.				11.00
sv. Kříž	18.00	18.00	20.00	8.00; 10.00; 18.00
sv. Václav	18.00	18.00	20.00	8.00
sv. Hippolyt	19.00	19.00	20.00	10.30
Šatov – pro Šatov, Hnanice, Havraníky	19.00	19.00	20.00	9.45 Šatov a Hnanice 11.15 Havraníky
Konice	17.00	17.00		8.00
Přímětice	18.00	18.00	19.00	9.30
Kuchařovice	Bohoslužba v Přímětích	15.00 Kř. cesta		8.00
Mramotice	Bohoslužba v Přímětích	15.00 Kř. cesta		11.00

Květná neděle: pořad bohoslužeb jako v neděli; svěcení ratolestí přede mší sv.; ve 14.30 h Křížová cesta na Hradiště.

Zelený čtvrtek: u sv. Kříže po večerní mši sv. adorace do 21 h. U sv. Mikuláše kostel otevřen do 22 h.

Velký pátek: v 7 h u sv. Kříže ranní chvály; v 15 h pobožnost Křížové cesty; po večerních obřadech u Božího hrobu adorace do 20 h. U sv. Mikuláše v 15 h Křížová cesta; 21.00 h Křížová cesta v Gránicích.

Bílá sobota: v 7 h u sv. Kříže ranní chvály; u sv. Mikuláše od 8 hodin soukromá adorace u Božího hrobu (dary u Božího hrobu jsou na podporu kostelů ve Svaté zemi).

Boží hod velikonoční: při dopolední mši sv. svěcení pokrmů;

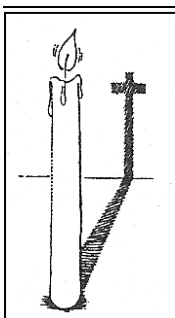
Velikonoční pondělí: u sv. Kříže mše sv. jako ve všední dny; v ostatních kostelech jako v neděli.

PŘÍLEŽITOST K VELIKONOČNÍ ZPOVĚDI VE SVATÉM TÝDNU

	29.3. pondělí	30.3. úterý	31.3. středa
sv. Jan Kř.	14 – 17 h	14 – 17 h	14 – 17 h
sv. Kříž	od 6.00 h od 15.00 h	od 6.00 h od 15.00 h	od 6.00 h od 15.00 h
sv. Václav			17 – 18 h
Přímětice	17.30		
Mramotice			17.00

Kuchařovice: ve čtvrtek **25.3.** po mši sv. s cizím zpovědníkem

Přímětice: v neděli **28.3.** od 19 h.

At' slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění!

(Z velikonoční liturgie)

Toto světlo at' prozáří Vaše Velikonoční dny a naplní Vás radostí a pokojem!

Redakce

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontaktní adresa redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz

Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; nevyžádané příspěvky se nevrací. Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce. Uzávěrka je vždy 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.

Tisk POLYGRAF Znojmo